

Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Molt Estimat Amic de l'Abadia de Sant Josep,

«No hi ha desgràcia més gran que viure i morir sense conèixer Déu». És el que repetia santa Claudina Thevenet, una noia que, per Déu, ho havia deixat tot. Ho recordava així, amb motiu de la beatificació d'aquesta religiosa francesa de Lió, el Papa Joan Pau II amb aquestes paraules: «Claudina, va fer de la seva vida religiosa un "himne de glòria" al Senyor, a imitació de la Mare de Déu, a la que tant venerava. Recorda als cristians que val la pena deixar-ho tot per Déu. A tots aquells i aquelles a qui el Senyor convida a consagrar-se més especialment al seu servei, ella els assegura que cal saber *perdre la vida* (cf. Mt 16, 25) perquè d'altres puguin estimar i conèixer Déu. El seu exemple demostra que l'èxit més gran en la vida, és la Santedat» (Joan Pau II, 4 d'octubre de 1981). Un temps més tard, Claudina Thevenet va ser canonitzada. El 21 de març de 1993.

La petita violeta

Claudina Thevenet neix a Lió el 30 de març de l'any 1774, i és batejada l'endemà a l'església de Sant Nicèci. És la segona d'una família de set fills, i duu el sobrenom de Glady. Els dotze primers anys, viu tranquil·lament a la llar familiar; una llar on la fe cristiana hi és molt arrelada. Del seu pare, el comerciant Filibert Thevenet, Claudina aprèn a ser caritativa amb els desvalguts i els pobres. De la seva mare hereta la valentia cristiana. Glady, coneguda també amb el sobrenom de "petita violeta", participa, en la mesura de les seves possibilitats, en les feines de la casa. Als nou anys, els seus pares la confien a les benedictines de l'abadia de Sant Pere, plaça Terreaux. Allí rep una sòlida formació intel·lectual i espiritual, aprèn nocions de costura, de brodat, etc.; i sobretot se li inculca un gran amor per l'ordre i la cura que ha de tenir de totes les coses. En esclatar la tempesta revolucionària de 1789, Claudina ha de retornar precipitadament a la seva llar.

La ciutat de Lió passa greus dificultats durant aquesta època de "terror". Com a reacció a tot això, el 29 de maig de 1793 esclata una insurrecció contra el govern de París. Els insurrectes aconseguixen apoderar-se de la ciutat després de 24 hores de lluita. Com a mesura de precaució, el senyor Thevenet porta els seus fills més petits a Belley, a casa d'una de les seves germanes. Des de París s'envien reforços contra els insurrectes, i el 9 d'agost la ciutat de Lió és assetjada. El senyor Thevenet no pot tornar amb la seva família que l'estava esperant..

Els dos germans més grans de Claudina, Lluís Antoni, de 20 anys i Francesc Maria de 18, es posen a les ordres del general de Précý, al costat dels assetjats. Lió és bombardejada sense parar i reduïda per la fam. La ciutat capitula al cap de dos mesos. Claudina es troba sola amb la seva mare, compartint amb ella la por per la incertesa del que hagi pogut passar al seu pare i als quatre germans més petits; les preocupa també la

sort del seu oncle matern Lluís Guyot en territori ocupat pels exèrcits revolucionaris i, sobretot, el perill que corren els seus dos germans que lluiten a la guerra. Amb aquesta penosa situació, ella posa tota la seva confiança en Déu i procura conservar la serenitat.

L'últim dels combats té lloc prop l'estança dels Thevenet. Un cop acabada la batalla, Glady es dirigeix allí per a buscar els seus dos germans. És ja de nit, ella s'apropa i, ajudada d'un petit fanal va mirant els rostres dels morts, tement trobar-hi allí els seus germans. Però allí no hi són!... Esperançada i ensems amb gran temor, retorna a casa. Què pot dir-li a la pobra mare?... Soltadament, apareixen els dos nois... Han sortit il·lesos de l'assalt final, s'han amagat a casa d'uns amics i després, per les teulades, han aconseguit arribar fins a casa. Intenten tranquil·litzar l'angoixada mare i la germana. Però... dissortadament, algú els ha denunciats; ambdós germans són arrestats i empresonats a l'espera de ser afusellats.

El govern revolucionari de París ha ordenat una repressió que serveixi d'escarment. Cada dia, centenars de condemnats són afusellats en aquelles terres ermes de Broteaux. La inseguretat i l'angoixa regnen arreu. La senyora de Thevenet es veu reconfortada en la seva pena gràcies al retorn de Filibert el seu marit, que fa tot el possible perquè alliberin els seus fills, però sense cap esperança d'aconseguir-ho.

«Perdona com també nosaltres perdonem»

Cada dia, la jove vigila el seguici dels condemnats. Durant el matí del 5 de gener de 1794, mentre examina la trista desfilada habitual, de sobte, el seu cor s'estremeix: Lluís i Francesc! La seva mirada s'ha creuat amb la dels seus germans, encadenats junts. Tot el seu ésser s'estremeix... però decideix arribar fins al final, com ho va fer la Verge acompanyant el seu Fill fins al Calvari. Penosament, aconseguix arribar prop d'ells. Lluís fa un senyal al servent que acompanya Claudina, dient-li a mitja veu: «Ajup-te i treu-me de la sabata una carta. És per la

nostra mare». Després, diu a la seva germana: «Pren-la, Glady, i perdona com també nosaltres perdonem». En aquest moment recorda les paraules de JESÚS en la creu: *Pare, perdona'ls, perquè no saben el que fan* (Lc 23, 34).

Tot seguit, se sent la descàrrega dels fusells; Claudina encara té el valor d'apropar-se fins les víctimes, però de sobte, un soroll sinistre li crida l'atenció: amb un sabre estan donant el cop de gràcia als supervivents. Entre ells hi ha en Lluís i en Francesc. Això és massa per als seus nervis. És tan forta la impressió que en quedarà afectada, durant tota la seva vida, amb freqüents i molestes migranyes.

Ha arribat el moment de tornar amb els seus. La seva mà, encara tremolosa d'emoció, estreny la preciosa carta dels germans, missatge de comiat i testimoniatge commovedor de fe ardent i de perdó. És un veritable consol. Cadascun dels germans ha escrit una carta, i ambdues van signades pels dos: «Serem més feliços que vosaltres, perquè dintre de quatre o cinc hores serem davant Déu... Ens dirigim cap a Ell, el Pare bo que hem ofès, però que tot ho esperem de la seva misericòrdia». Els dos germans han pogut confessar-se amb un sacerdot vell i esguerrat, emprisonat i condemnat com ells.

Una nova força

La lectura d'aquell "testament" fa reviure en Claudina la consciència de la seva responsabilitat envers els seus pares, per ajudar-los a suportar aquella prova a la que havia precedit una altra tragèdia: la mort, també per afusellament, de Lluís Guyot, germà de la seva mare. La sublim i cristiana recomanació dels dos germans ressona sense parar en les oïdes de Glady: «Perdona com també nosaltres perdonem». Quan la tranquil·litat torna a Lió, qui havia denunciat els seus germans, no serà acusat davant la justícia per la família Thevenet.

Aquesta noble actitud s'inspira en la doctrina de nostre Senyor: «L'ensenyament de Crist, -ens recorda el Catecisme de l'Església Catòlica- exigeix fins i tot el perdó de les ofenses. Estén el manament de l'amor, que és el de la nova llei, als propis enemics (cf. Mt 5, 43-44)» (*Catecisme*, núm. 1933). L'esperit de l'Evangeli, tot i rebutjant el mal que es fa, és incompatible amb l'odi a ningú.

Després d'haver ensenyat de viva veu el perdó dels pecats, JESÚS ens en dóna un exemple perfecte: *Quan arribaren a l'indret anomenat Calvari, hi van crucificar JESÚS juntament amb dos criminals, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. JESÚS deia: Pare, perdona'ls, que no saben el que fan* (Llc 23, 33-34). «JESÚS demana amb el seu cor d'home que el Pare perdoni -comenta el cardenal Journet- nosaltres, amb el nostre cor d'homes, també hem de demanar al Pare que perdoni. Contra l'odi, contra les misèries d'aquest món, ell ens crida a la grandesa del cel, que suposa l'amor i el perdó contra l'odi, contra els deliris i els crims de la terra. Amb Ell, una nova força

entra en el món per a romandre-hi per sempre. I d'aleshores alguna cosa va canviar en el món. L'antic regne de la violència, xoca contra un altre regne, un nou regne... que té més força que tota la maldat del món». El nou regne és el de l'amor: «El perdó dóna testimoni de que, en el nostre món, l'amor és més fort que el pecat, diu el Catecisme. Els màrtirs d'ahir i d'avui donen aquest testimoniatge de JESÚS» (*Catecisme*, núm. 2844).

El rebuig del perdó tanca el cor i el fa impermeable a l'amor misericordiós del Pare. Pel contrari, saber perdonar l'obre del tot a la gràcia. És així com, en Claudina, lluny de provocar agressivitat o amargor aquesta prova suportada de manera heroica, la predisposa a sentir una gran compassió envers la misèria dels altres. A poc a poc, creix en el seu interior un doble sentiment: el desig de fer arribar a tothom el coneixement íntim de la bondat de Crist, i l'angoixa davant l'enorme desgràcia d'aquells que no coneixen Déu.

L'oblit de Déu

Durant els deu anys següents a la tràgica mort dels seus germans, Glady es dedica a una caritat molt activa i discreta. Ajuda en la parròquia de Sant Bru i dedica una bona part del seu temps als pobres. La preocupa molt, l'alarmant estat de l'educació. «La joventut ha perdut els bons costums -escriu en aquella època un inspector d'educació nacional- i es troba confosa enmig d'un espantós llibertinatge. Els nens insulten la gent honrada i els ancians; ja no se'ls pot ensenyar res i els hi manca tota disciplina. Les noies, a les que ja no vaga temps per treballar, es passen la vida a les tavernes amb els soldats; blasfemen del nom de Déu i de la seva boca surten tantes paraules grolleres que haurien espantat els soldats granaders de la meva època. Què en serà de les noves generacions si no es posa aviat remei a tants mals?». La sort d'aquells milers de pobres infants, desheretats dels béns d'aquest món, i que sens dubte creixeran sense mai sentir parlar de Déu, fan estremir Claudina. Cada vegada se sent més convençuda de que un dels pitjors mals de la Revolució, és l'oblit de Déu.

El seu primer i el més important recurs és l'oració; per això ella s'afilia a la confraria del Sagrat Cor, on l'adoració eucarística ocupa un lloc de privilegi. Després aconseguix atreure a altres joves, captivades pel mateix ideal. Sovint, al tornar de les visites que fan a les cases dels pobres, es reuneixen i comparteixen les seves experiències d'apostolat.

Arriba l'hivern de l'any 1815. Un jove sacerdot, que passa per davant de l'església de Sant Nicèci, veu unes ombres sota el porxo i sent alhora uns sanglots entretallats. Dues nenes vestides amb roba tota espellifada, mig mortes i tremolant, intenten protegir-se del fred intens. Aquelles nenes han estat abandonades. El sacerdot les acompanya al rector de la parròquia, que troba immediatament una solució: «Vagi al número 6 del carrer Masson, a casa de la senyoreta Claudina Thevenet. Té

un gran cor i és l'ànima de les obres de la parròquia». Claudina, commoguda i amb abundants llàgrimes, vesteix i cura les dues nenes, i després es dirigeix a casa d'una de les seves amigues, Maria Chirat. Decideixen: les petites es quedaran amb la Maria, que arregla per a elles un dels dos pisos de la casa. Dies més tard, ingres-sen altres cinc internes. El lloc d'acollida de la senyoreta Chirat es converteix en "la Providència del Sagrat Cor", i Claudina és la responsable.

No tot acaba aquí. Mossèn Coindre, conseller espiritual de Claudina, suggereix que es formi una organització estable, amb un reglament concret i ben adaptat. El projecte que ha redactat es basa en la Regla de sant Agustí i en les Constitucions de sant Ignasi de Loiola. Precisament, l'espiritualitat de sant Ignasi servirà de model a les associades a aquesta vida apostòlica. El 31 de juliol de 1816, festivitat de sant Ignasi, es constitueix la "Pia Unió del Sagrat Cor de JESÚS". És elegida presidenta la pròpia Claudina. En un primer moment queda profundament torbada, però després d'uns instants de recolliment, imitant la Mare de Déu en el moment de l'Anunciació, accepta la seva elecció. La incipient associació, encara que d'una forma molt discreta, resplendeix de manera sorprenent. Tot seguit, s'obre una segona "Providència", amb un taller per a fabricar seda. La "Pia Unió" continua creixent i, dos anys després de la fundació, compte ja amb altres setze nous membres. Durant aquest temps, la primera "Providència del Sagrat Cor", instal·lada a casa de la senyoreta Chirat, també veu créixer el seus membres; molt aviat, Claudina i les seves companyes no poden donar l'abast, i llavors l'obra és confiada a les germanes de Sant Josep.

Una empresa extravagant

Tot i la seva dedicació ardent i el gran zel per les obres apostòliques, Claudina continua vivint amb la seva mare. Però aquella resignada mare tem que, algun dia, el Senyor se n'endugui amb ell la Glady, cridant-la a la vida religiosa. De fet, ella és ja molt conscient de sentir una especial vocació de Déu. Per a quan arribi aquest difícil moment, Claudina prepara la seva mare per a la separació, amb tota delicadesa. El 5 d'octubre de 1818, s'instal·la definitivament a "la Providència". Aquesta primera nit fora de la llar familiar, és una de les més terribles viscudes per Claudina: «Em feia l'efecte, dirà, que m'havia compromès amb una empresa extravagant i presumptuosa, sense cap garantia d'èxit, i que, considerant-ho bé, no podia arribar enlloc». Però un gran amor a Déu i la seva intensa fe li donen la força que necessita. El Senyor s'emporta la seva mare dos anys més tard. I això provoca de nou en Claudina un dolor intens. Atorgant-li però, una més plena llibertat d'acció.

El taller de confecció de seda funciona bé i alleuja les necessitats econòmiques de "la Providència". No obstant, per a un millor desenvolupament, l'obra necessita traslladar-se, a un local més ampli situat en el pujol lionès de

Fourvière, enfront de l'antiga església consagrada a la Verge. L'apostolat s'estén de seguida; Claudina s'adona que, des del punt de vista religiós, les joves de famílies acomodades no estan pas més ben instruïdes que les de famílies pobres. Així doncs, prepara un internat per a aquestes joves. Ha de construir un nou edifici i demanar, prestada, una bona quantitat de diners. A més, la persona amb la que contava per l'ajut econòmic l'abandona en l'últim moment. Llavors Claudina en la seva oració, es lliura totalment a Déu. Ella sap que no pot deixar d'ajudar-la. De fet, a poc a poc, es van pagant els deutes.

No obstant, la petita comunitat no sempre troba aco-lliment en moltes persones. Llengües viperines critiquen l'empresa, i intenten ridiculitzar la superiora. Quan passen pels carrers, les nenes i les mestres es veuen exposades a tota classe de bromes de mal gust que arriben, fins i tot, a l'insult i a la violència. Claudina, que coneix el valor del perdó, recomana «sofrir les injúries amb paciència i respondre-hi amb dolces i gracioses paraules». Ella té la profunda convicció de que «la sol·licitud de la divina Providència és concreta i immediata; té cura de tot: tant de les coses més petites com dels grans esdeveniments del món i de la història» (*Catecisme*, núm. 303). En efecte, JESÚS va demanar l'abandó filial a la providència del Pare celestial: *No us preocupeu pensant què menjareu o què beureu o com us vestireu... el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. Vosaltres busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això se us donarà de més a més* (Mt 6, 31-33).

Fer que del mal en brolli el bé.

Si Déu Pare Totpoderós, Creador del món, té cura de totes les seves criatures, per què hi ha tant de mal en el món? El mal no ve de Déu. Al començament des de la creació, l'home és bo i és convidat a una comunió íntima amb Déu mitjançant una gràcia meravellosa. La resplendor d'aquella gràcia arriba a tots els aspectes de la vida i, mentre romanguí en la intimitat divina, l'home no pot ni morir ni sofrir. Però és temptat pel diable, desobeïx el manament de Déu i, d'aquesta manera, perd l'estat de gràcia. Es queda sense l'harmonia amb la que fou creat, i la resta de la creació que tenia davant els seus ulls, es converteix per a l'home en una cosa estranya i hostil. La mort fa entrada en la història de la humanitat. I a partir d'aquell primer pecat, una veritable "invasió" de pecat i de mal inunda el món. Però, l'home mai va ser abandonat per Déu. En efecte, Jesucrist, amb la seva mort en Creu i la seva Resurrecció, ha trencat el poder del mal i ha alliberat l'home. Des d'aleshores l'home pot aconseguir de nou la felicitat celestial a través del sofriment i de la mort, convertits en mitjans de salvació. «La gràcia abundant de Jesucrist ens ha donat més i millors béns que els que havíem perdut per l'envia del dimoni», diu sant Lleó el Gran. I sant Pau: *On abundà el pecat, sobreabundà la gràcia* (Rm 5, 20).

També sant Agustí diu: «Déu Totpoderós, que és infinitament bo, no permetria mai que en les seves obres existís cap mal si, ensem, no fos suficientment poderós i bo per a treure'n el bé del mateix mal» (cf. *Catecisme*, núm. 311). No és que el mal es converteixi en bé. Però veiem que «del mal moral més gran (la mort del Fill de Déu en la creu) per la superabundància de la seva gràcia, Déu en treu el més gran dels béns: la glorificació de Crist i la nostra Redempció» (*Compendi del Catecisme*, de Sa Santedat Benet XVI, núm. 58). Els camins misteriosos de la Providència només al cel els coneixerem plenament, quan vegem Déu cara a cara. Però des d'ara ja tenim la certesa de que *Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen* (Rm 8, 28). El testimoniatge de la vida dels sants ho confirma plenament. «Tot té el seu origen en l'amor, diu Santa Caterina de Sena, tot és ordenat per a la salvació de l'home, res no fa Déu que no sigui amb aquesta finalitat» (*Catecisme*, núm. 313).

«Mai fer sofrir a ningú»

Sense pretendre-ho, Claudina Thevenet ha fundat una congregació. La disposició interior que vol suscitar en les seves germanes és «que tots els seus actes tinguin com a objectiu agradar a Déu, i siguin moguts per la fe». Ella i les seves companyes vesteixen els hàbits religiosos, i prenen un altre nom: Claudina, des d'ara, es diu mare Maria Sant Ignasi. L'any 1822, Mossèn Coindre és traslladat a Monistrol, a la diòcesi del Puy (França). A petició seva, la mare Maria Sant Ignasi hi envia allà a algunes germanes, i el bisbe del Puy aprova i institueix la seva congregació amb el nom de «Congregació del Sagrat Cor».

Però la mare Maria Sant Ignasi ha de passar encara per nombrosos sofriments: la defunció del pare Coindre en 1826; la prematura mort de dues joves germanes que li eren de gran ajuda; la greu malaltia que li va posar la vida en perill; l'amenaça de fusió de la seva Congregació amb les Dames del Sagrat Cor de Santa Magdalena Sofia Barat; la revolució de 1830, amb els dramàtics combats a la muntanya de Fourvière i fins en

La llavor sembrada a terra, humiliada, semblant a Jesucrist, ha donat molt de fruit. La família religiosa de Santa Claudina Thevenet, convertida en «Congregació de les religioses de JESÚS i MARIA», té actualment més de dues mil germanes, i cases en els cinc continents. Santa Maria de Sant Ignasi, ajuda'ns a imitar el teu exemple d'humilitat, de perdó i d'abandó a les mans de Déu! Confiem en la teva intercessió en favor de tots els amics de l'Abadia de Sant JOSEP de Clairval, els vius i els difunts...

Dom Antoine Marie O.S.B.

Si és la primera vegada que vostè rep aquesta carta espiritual i vol seguir rebent-la, envii'ns les seves dades completes. Li agrairíem també que ens enviés adreces de persones que podrien llegir la nostra carta amb profit.

Ajudes :

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
- Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
- Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>

la seva pròpia Casa... Totes aquestes proves suposen cops molt durs per a la fundadora que, malgrat tot, roman enèrgica i serena. Li agrada repetir a les seves religioses: «Que la caritat sigui com la nineta dels vostres ulls»; o també: «Heu d'estar disposades a sofrir-ho tot dels altres i a no fer sofrir a ningú».

El febrer de l'any 1836, Mossèn Pousset és nomenat capellà de les germanes. La mare Maria Sant Ignasi, que contava amb ell perquè les ajudés a aconseguir de Roma l'aprovació de la seva Congregació, es veu molt aviat defraudada. Aquest sacerdot no pot suportar l'espiritualitat de sant Ignasi, en la que s'inspiren les germanes. A més, no obstant les seves qualitats d'orador, d'entusiasme, d'ordre i de bon gust per la litúrgia, sol sobrepassar-se en els seus drets. Plenament conscient de tot això, la mare superiora es veu obligada a contradir-lo humilment, encara que amb fermesa, perquè no pot consentir que el sacerdot s'erigeixi en superior absolut i transformi al seu albir l'estil de vida i l'esperit que Déu ha volgut per a la Congregació. Com a conseqüència, tenen lloc escenes molt penoses i, al cap d'uns mesos, la salut de la mare Maria Sant Ignasi en resulta mot afectada.

«Què bo que és Déu!»

El 29 de febrer de 1837, rep els últims sagraments. Hi és present tota la comunitat. El pare Pousset aprofita l'ocasió, per a retreure-li a la moribunda, d'una manera molt aspra: «Ha rebut vostè gràcies com per a convertir una nació sencera, i què n'ha fet d'això? Vostè és un obstacle per al progrés de la seva Congregació. Què li respondrà a Déu quan li demani comptes?». Amb tot, la mare Maria Sant Ignasi conserva la mirada tranquil·la. Després confessa a algunes de les seves religioses que, en escoltar aquestes paraules, poc li ha faltat per posar-se a plorar. Malgrat tot, el seu cor tan misericordiós, sap concedir un últim perdó. Aquest mateix dia, afectada de paràlisi, entra en agonia i és incapaç ja de pronunciar paraules. Només pot dir: «Què bo que és Déu!». L'endemà, lliura la seva ànima a Déu.